

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 733 ²	Τοῦ ἁγίου Δημητρίου Σάββατο 26 Ὀκτωβρίου 2013 (2000)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Θεὸ τοῦ Δημητρίου, βοήθει μας!

«**Θεὸ τοῦ Δημητρίου, βοήθει**» ἢ -
μῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς.

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ **έορτή** τοῦ ἁγίου Δημητρίου καὶ χιλιάδες κόσμος **έορτάζει**. Ἐορτάζουν πολλὰ χωριά καὶ πόλεις, γιατί τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Δημητρίου εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ προσφιλή καὶ ἀγαπητὰ ὀνόματα στὴν Ὀρθοδοξία.

Τί ἦταν ὁ ἅγιος Δημήτριος, ἀδελφοί μου, καλόγερος; Ὁχι. Τί ἦταν, παπᾶς καὶ δεσπότης; Ὁχι. Λαϊκὸς ἦταν. Ἦταν **στρατιωτικός**. Καὶ ὅμως ἁγίασε. Αὐτὸ τί σημαίνει; Ὅτι κανένα ἐπάγγελμα δὲν ἐμποδίζει ὥστε νὰ γίνη κάποιος Χριστιανὸς καὶ ν' ἁγιάση. Οἱ ἅγιοι εἶνε ἀπ' ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα.

Ἄγιος λοιπὸν ἦταν ὁ Δημήτριος. Μὰ **τί θὰ πῆ ἅγιος**; Ἄγιος θὰ πῆ ἥρωας. Ὁχι μὲ τὴ μικρὴ καὶ ταπεινὴ ἔννοια, ποὺ δίνει ὁ κόσμος. Ἦρωα λέει ὁ κόσμος ἕναν, ποὺ πῆρε τὰ ὄπλα, ἀνέβηκε στὰ βουνά, πολέμησε καὶ σκότωσε. Αὐτοὺς θεωρεῖ ἥρωες καὶ τιμᾶ ὁ κόσμος. Ἀλλὰ παραπάνω ἀπὸ τοὺς ἥρωες αὐτοὺς, ποὺ νικοῦν στὰ πεδία τῶν μαχῶν, ὑπάρχουν ἄλλοι ἥρωες. Οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας ἔλεγαν, ὅτι «τὸ νὰ νικᾶ κανεὶς τὸν ἑαυτό του, αὐτὸ εἶνε ἡ ὑψίστη νίκη». Μπορεῖ κάποιος νὰ ὑποτάξη τὸν κόσμο ὅλο, ὅπως ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, καὶ ὅμως νὰ εἶνε δούλος τῶν παθῶν του. Ἦρωας λοιπὸν εἶνε αὐτὸς ποὺ νικάει τὰ ἐλαττώματά του, νικάει τὰ πάθη του, τὶς κακίες, τὸν ἁμαρτωλὸ κόσμο ποὺ ἔχει μέσα στὴν καρδιά του. Ἦρωας εἶνε αὐτὸς ποὺ νικάει, ὅπως λένε οἱ πατέρες, «**κόσμον, σάρκα καὶ διάβολον**». Αὐτὸ εἶνε τὸ ἀνώτερο εἶδος **ἥρωισμοῦ**.

Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄποψι ἦταν ἥρωας ὁ ἅγιος Δημήτριος. Καὶ **ἦταν ἅγιος γιατί**; Πρῶτα - πρῶτα πίστευε στὸ Χριστό, καὶ τὴν πίστι του αὐτὴ δὲν τὴν ἔκρυβε· δὲν ἦταν κρυπτοχρι-

στιανός. Ὅποιος ἔχει ἕνα τέτοιο βαθὺ αἴσθημα, δὲν τὸ κρύβει, ἀλλὰ τὸ φανερώνει, τὸ ἐκδηλώνει, τὸ κηρύττει. Αὐτὸ ἔκανε καὶ ὁ ἅγιος Δημήτριος. Δὲν ἔκρυβε μόνο μέσα στὴν καρδιά του τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ τὸ φανέρωνε, τὸ κηρύττει παντοῦ, ὅπου καὶ νὰ βρισκόταν.

Μέσα στὴν πόλι τῆς Θεσσαλονίκης προσπαθοῦσε καὶ ἄλλους ἀνθρώπους νὰ κἀνη Χριστιανούς. Δὲν ἠσύχαζε, ἀν δὲν ἔκανε τοὺς εἰδωλολάτρεις Χριστιανούς. Ἰδιαιτέρα εἶχε στρέψει τὴν προσοχή του στὰ παιδιὰ καὶ τοὺς νέους. Αὐτοὺς προσπαθοῦσε νὰ κερδίση γιὰ τὸ Χριστὸ καὶ σ' αὐτοὺς κηρύττει τακτικὰ τὸ Εὐαγγέλιο. Ὅπως σήμερα ἕνας κατηχητὴς χτυπᾶ τὴν καμπάνα καὶ μαζεύει τὰ παιδιὰ καὶ κάνει κατηχητικὸ σχολεῖο, ἔτσι μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι ἔκανε καὶ ὁ ἅγιος Δημήτριος. Ἦταν ἕνας λαμπρὸς **κατηχητής**, ἕνας δυνατὸς **κήρυκας** τῆς ἀληθείας. Μέσα στὴ Θεσσαλονίκη εἶχε μαζέψει παιδιὰ καὶ ἐφήβους καὶ νέους, ποὺ τοὺς κατηχοῦσε. Μιὰ ἱερά φάλαγγα εἶχε κοντά του ὁ ἅγιος Δημήτριος. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες, ποὺ ἐκπαίδευε σὰν ἀξιωματικὸς στὰ στρατόπεδα, εἶχε καὶ ἕναν ἄλλο στρατό, εἰρηνικὸ, πειθαρχικὸ στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ· καὶ αὐτὸς ἦταν τὰ παιδιὰ ποὺ κατηχοῦσε.

Γι' αὐτὴ τὴ χριστιανικὴ δρᾶσι, ποὺ ἀνέπτυσσε ὁ ἅγιος Δημήτριος, ξεσήκωσε τὴν **ἀντιπάθεια** τῶν εἰδωλολατρῶν. Τὸν κατηγόρησαν, τὸν συνέλαβαν, τὸν καθαίρεσαν ἀπὸ τὸ ἀξίωμά του καὶ τὸν ἔρριξαν στὴ φυλακή.

Μεταξὺ ἐκείνων ποὺ κατηχοῦσε ὁ ἅγιος Δημήτριος, τὸ λαμπρότερο καὶ ἡρωικώτερο παιδί ἦταν ὁ **Νέστωρ**.

Τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες, ἀγαπητοί μου, στὸ μεγάλο στάδιο τῆς Θεσσαλονίκης θὰ γίνονταν ἀγῶνες. Καὶ γιὰ νὰ δῆ τοὺς ἀγῶνες εἶχε μα-

ζευτή χιλιάδες κόσμος. Ἐκεῖ ἦταν καὶ οἱ βασιλιᾶδες καὶ οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ στρατιωτικοί. Τότε παρουσιάστηκε ὁ **Λυαῖος**, ἕνας ἄντρας πελώριος, ὕψος τρία μέτρα, γίγαντας γυμνασμένος. Ἦταν θηρίο, μὲ δύναμι τεραστία, καὶ ἀπειλοῦσε τὸν κόσμο ὅλο. Αὐτὸς ὁ βάρβαρος βλαστημοῦσε τὸ Χριστό, καὶ κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν πειράξη. Ὅπως τὸ λιοντάρι, ὄταν ξεφύγη ἀπὸ τὸ κλουβί του, τὸ τρέμουν ὅλοι καὶ κρύβονται ἀπ' τὸ φόβο, ἔτσι καὶ ὅταν παρουσιάστηκε ὁ Λυαῖος τρομοκράτησε ὅλους τοὺς ἀθλητὰς καὶ δὲν τολμοῦσε κανένας νὰ ξεμυτίσει καὶ νὰ βγῆ μπροστά του.

Ὁ Νέστορας ὅμως, παιδί 17 χρονῶν, εἶπε: Ἐγὼ θὰ πολεμήσω τὸ Λυαῖο, καὶ θὰ τὸ νικήσω! Ματαίως τοῦ ἔλεγαν: Τί σκέπτεσαι νὰ κάνης ἐκεῖ; τὸ θάνατό σου θέλεις; αὐτὸς εἶνε θηρίο ὀλόκληρο· ποιός μπορεῖ νὰ τὰ βάλῃ μαζί του;... Ὁ Νέστορας πῆγε στὸ κελλί τοῦ δασκάλου του, τοῦ ἁγίου Δημητρίου, ποῦ ἦταν δεμένος μέσα στὴ φυλακὴ γιὰ τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ, γονάτισε μπροστά του καὶ ζήτησε τὴν προσευχή του. Ὁ ἅγιος Δημήτριος τὸν σταύρωσε, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ τοῦ εἶπε τὰ ἐξῆς περίφημα λόγια. **«Καὶ Λυαῖον νικήσεις καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσεις»**· παιδί μου, τοῦ λέει, καὶ τὸ Λυαῖο θὰ νικήσης καὶ γιὰ τὸ Χριστὸ θὰ μαρτυρήσης.

Πράγματι ὁ Νέστωρ πῆγε στὸ στάδιο καὶ σὲ λίγο δόθηκε τὸ σύνθημα ν' ἀρχίσῃ ἡ μάχη. Μόλις τὸν εἶδε ὁ Λυαῖος γέλασε· θεώρησε παιχνίδι τὸ νὰ παλέψῃ μαζί του. Ἀλλὰ ὁ Νέστωρ, γεμᾶτος θάρρος, ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, φώναξε **«Θεὲ τοῦ Δημητρίου, βοήθει μοι»** καὶ μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι χτύπησε τὸ γίγαντα, τὸν ἔρριξε κάτω, καὶ τὸν νίκησε.

Ὁ βασιλιάς Μαξιμιανὸς στενοχωρήθηκε γιὰ τὴν **ἦττα τοῦ Λυαίου** ἀπὸ ἕνα Χριστιανό, ὠργίστηκε πολὺ κατὰ τοῦ νεαροῦ νικητοῦ. Δὲν θέλησε νὰ παραδεχθῆ τὸ θαυμαστὸ ἀποτέλεσμα καὶ διέταξε νὰ θανατώσουν τὸ Νέστορα. Ἔτσι ὁ Νέστωρ, ὅπως προέβλεψε ὁ διδάσκαλός του, μαρτύρησε γιὰ τὸ Χριστό.

Καὶ ὁ ἅγιος Δημήτριος; Τὸ τέλος του ἦταν ἐπίσης μαρτυρικό. Ὅπως μαρτύρησε ὁ Νέστωρ, μαρτύρησε καὶ αὐτός· ὄχι μόνο μὲ τὸ στόμα του, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ αἷμα του. Αὐτὸ τὸ **«Πιστεύω...»**, ποῦ ἀκοῦμε στὴ θεία λειτουργία, δὲν εἶνε γραμμένο μὲ μελάνι καὶ μὲ πένα· αὐτὸ τὸ **«Πιστεύω...»**, ἀδελφοί μου, εἶνε γραμμένο μὲ τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων. Αὐτὸ τὸ **«Πιστεύω...»** τὸ ὑπέγραψε καὶ ὁ ἅγιος Δημήτριος μὲ τὸ αἷμα του.

Στρατιῶτες πῆγαν στὴ φυλακὴ ποῦ βρισκόταν, ἔβγαλαν τὰ σπαθιά καί, ὅπως τὸ Χριστὸ τὸν κέντησαν καὶ ἀπὸ τὴν ἀχραντο ἐκείνη πλευρὰ βγῆκε **«αἷμα καὶ ὕδωρ»** (Ἰω. 19,34), ἔτσι κέντησαν καὶ αὐτόν, καὶ ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ Δημητρίου βγῆκε **μύρο**, μύρο ἀθάνατο.

* * *

Αὐτὸς εἶνε μὲ λίγα λόγια, ἀγαπητοί μου, ὁ βίος τοῦ ἁγίου Δημητρίου, ποῦ ὄλες οἱ χῶρες καὶ πολιτείες, ἀπὸ τὸ Δούναβι μέχρι τὴν Κρήτη καὶ ἀπὸ τὴν Κέρκυρα μέχρι τὴν Κύπρο, καὶ πέρα στὴν Αὐστραλία καὶ τὴν Ἀμερική, παντοῦ, τιμοῦν τὸ ὄνομά του. **Μεγάλος ἅγιος.**

Ἐκεῖ ποῦ ἔθαψαν τὸν ἅγιο Δημήτριο στὴ Θεσσαλονίκη –δὲν εἶνε παραμύθι– χιλιάδες κόσμος πῆγαινε στὸν τάφο του, γυναῖκες καὶ ἄντρες, χῆρες καὶ ὀρφανὰ, φτωχοὶ καὶ ἄρρωστοι, ἄνθρωποι ποῦ τοὺς εἶχαν ἀπελπίσει οἱ γιατροὶ καὶ τὰ φάρμακα τοῦ κόσμου τούτου. Καὶ ὅλοι γίνονταν καλά. **Χιλιάδες θαύματα** ἔκανε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ κάνῃ ὁ ἅγιος Δημήτριος. Ἀλλὰ τὸ πιὸ μεγάλο θαῦμα ἔγινε στὶς ἡμέρες μας.

Πόσα χρόνια τώρα πέρασαν; Στὴν ἐκκλησία του τὴν ἀγία εἶχαν μπῆ οἱ Τοῦρκοι καὶ τὴν εἶχαν κάνει τζαμί· ὁ χότζας ἀνέβαινε καὶ ἔλεγε «Ἀλλάχ ἀλλάχ». Πεντακόσα χρόνια ἦταν ἐκεῖ οἱ Τοῦρκοι. Ἀλλὰ τὸ **1912**, τέτοια ἅγια μέρα, τὴν ἡμέρα ποῦ ἐώρταζε ὁ ἅγιος, **ἔφυγαν οἱ Τοῦρκοι**, καὶ ἀντὶ γιὰ τὸ μισοφέγγαρο, ποῦ εἶχαν στὸ τζαμί, ὑψώθηκε ἡ γαλανὴ σημαία, ἡ σημαία τοῦ σταυροῦ.

Τέτοια ἅγια μέρα ἡ Τουρκία δὲν εἶχε πιά θέσι στὴν πόλι τὴν ἀγία, τὴ Θεσσαλονίκη. Τέτοια ἅγια μέρα τὰ παιδιὰ τῆς πατρίδος μας, μὲ τὴ φωνὴ τοῦ Νέστορα **«Θεὲ τοῦ Δημητρίου, βοήθει μας»**, οἱ νέοι Νέστορες ποῦ πίστευαν στὸ Θεό, νίκησαν τὸ Λυαῖο τῆς Ἀνατολῆς. Γιατὶ **Λυαῖος ἦταν ὁ Τοῦρκος**, καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε.

Καὶ σήμερα στὰ Βαλκάνια, ὁ Λυαῖος πάλι βγῆκε. Καὶ τὸν ὑποστηρίζουν δυστυχῶς οἱ μεγάλοι. Κ' ἐμεῖς; **Ἦ Θεὲ τοῦ Δημητρίου, βοήθει ἡμῖν!** Εἴμαστε μικροὶ καὶ ἀσήμαντοι, περιφρονημένοι Νέστορες. Ἀλλ' αὐτοὶ οἱ μικροὶ καὶ ἀσήμαντοι, ἂν εἴμαστε ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ, ἄνθρωποι πιστοί, θὰ δώσῃ πάλι ὁ Κύριος νὰ νικήσουμε τὸ σύγχρονο Λυαῖο, γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά. Καὶ τότε καὶ τὰ βουνὰ καὶ τὰ λαγκάδια μας καὶ οἱ νεκροὶ μας καὶ οἱ τάφοι τῶν προγόνων μας θὰ φωνάξουν **«Καὶ Λυαῖον νικήσεις καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσεις»**· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**